

Black

door Jimmy Van der Velde

Je zou bijna jaloers worden op de hoeveelheid energie en enthousiasme waarmee Adil El Arbi en Bilall Fallah in het leven staan. Tijdens elk media-optreden overschaduwden hun persoonlijkheden de rest van de aanwezige bekende koppen en blazen ze haast eigenhandig een frisse, hoognodige mistralwind door het soms wat brave Vlaamse bv-landschap. Die joie de vivre is ook overduidelijk terug te vinden in de spitante filmstijl van het duo, die met de Dirk Bracke-verfilming Black een nieuw hoogtepunt bereikt.

Adil en Bilall dropen de kijker met hun tweede langspeler te midden van de Brusselse bendemilieus. Aan de ene kant maken we kennis met Marwan, een schelmachtige Marokkaan die handtassen steelt en behoort tot de bende 1080, en aan de andere kant treffen we Mavela aan, een zwarte jongedame die niet op haar mondje is gevallen en onder het juk leeft van de driftige leiders van de Black Bronx-criminelen. De twee ontmoeten elkaar terwijl ze allebei in de boeien zijn geslagen en worden druppelsgewijs verliefd op elkaar. Eén probleem: een romance tussen twee leden van rivaliserende bendes is ondenkbaar en leidt onvermijdelijk tot een catastrofe.

Het bewonderenswaardigste aspect van Black is de zelfzekerheid waarmee de regisseurs de film vormgeven. De pompende rapnummers en beats worden op perfecte wijze toegepast, de camera vertaalt de rusteloosheid van de bendewereld door zwierig doorheen de sets te bewegen, de montage is vaak messcherp en het gebruik van licht zet de donkere wereld waarin de tortelduifjes vertoeven en de Brusselse grootstad op oogverblindende wijze in beeld. Het maakt dat de film een energie uitstraalt die zeker doet denken aan namen als Martin Scorsese, Danny Boyle en Fernando Mereilles.

Toch raden we hen aan om nog niet te gaan zweven wanneer ze die namen horen, want er is ook nog steeds groeipotentieel. Sommige (geweld)scènes hadden misschien nog krachtiger kunnen zijn indien de visuele trucjes tot een minimum waren beperkt of de focus van de camera iets vastberadener was geweest. De zin om straffe cinema te creëren neemt soms zo fel de overhand, dat een nuchtere aanpak naar de achtergrond dreigt te verdwijnen.

Maar kom, Black is een film waar je je ogen niet kan van afwenden. Het ziet er knap uit en ook het verhaal is meeslepend. Het warm water wordt niet opnieuw uitgevonden met het Romeo and Juliet-achtige scenario, waarin je bepaalde twijfelachtige narratieve keuzes kan ontwaren, maar ook hier word je weer verleid door het enthousiasme van de filmmakers en iedereen die aan het project heeft

meegewerkt. Dat in combinatie met de onnavolgbare chemie tussen de getalenteerde nieuwkomers Martha Canga Antonio en Aboubakr Bensaihi zorgt voor vuurwerk.

Geen enkele film liet dit najaar zo duidelijk blijken dat de Vlaamse cinema klaar is voor nieuwe, opwindende talenten, stemmen en nationaliteiten. Black is een harde, vaak compromisloze brok cinema die zich bewust is van de zeitgeist en wat er speelt in de maatschappij. Het zijn zo'n films die we momenteel het hardst nodig hebben. Keep up the good work, Adil en Bilal!

De vrolijkste filmmakers van ons kleine landje transformeren een jeugdhistorie van Dirk Bracke in een bijtende, muzikale en dynamische misdaadromance. Alsof West Side Story en La haine een boreling op de wereld hebben gezet die zich afspeelt in de onderbuik van Brussel.

Regie Adil El Arbi & Bilal Fallah

Cast Martha Canga Antonio, Aboubakr Bensaihi

Speelduur 1u35